

→ křest Viléma Kováře a Jakuba Nevolý / Lubomír Červenka

PÍSNĚ: 667, 459, 346, 419. ČTENÍ: Dt 6, 20-25

KŘESTNÍ PROMLUVA

Poslechněte slova ustanovení křtu, tak, jak jsou zapsána v Matoušově evangeliu (Mt 28,16-20):

„Ježíš řekl: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ Amen. (Mt 28)

Milí rodiče, tím, že jste dnes tady, činíte jedno velké vyznání. Nejen sobě navzájem, ale také před druhými, kteří vás doprovázejí. Žádáte pro své děti křest, a to v době, kdy většinu lidí okolo vás jsou věci nějak související s vírou v Boha přinejmenším lhostejné. Žádáte pro své děti křest, protože to považujete za důležité.

Svatost křtu v sobě skrývá mnoho významů. Tím nejpodstatnějším, co se nám při ní symbolicky sděluje, je dar nového začátku, dar nového života. Tak jako voda smývá špínu z fyzického těla, krev Ježíše Krista prolitá na golgatském kříži smývá z člověka jeho odcizení Bohu, jeho hřích. A člověk smí v novotě své víry vykročit po cestě následování Ježíše Krista. Na vás, rodičích bude, abyste svým dětem tuto Boží lásku a zájem o každého člověka zprostředkovali. Abyste jim nezatajili nic o záchranném díle Pána Ježíše Krista.

Milí kmotři, Vaším posláním je, abyste v této výchově k Bohu rodičům napomáhali, abyste jim byli nablízku radou i napomenutím, když by třeba své sliby neplnili. Je tu i společenství církve, které zde v Hošťálkové tvoříte, a to vám chce být všem pomocí i se za vás modlit. Nezapomínejte na to.

Pamatujte, křtem nemluvněte na sebe rodiče i kmotři berete závazek odpovědnosti, před Pánem Bohem i před lidmi. Křest je vyjádřením Vaší touhy, aby Vaše děti Boží lásku poznávaly a jednou se k ní samy svobodně a dobrovolně přiznaly. Na té cestě vám přejeme mnoho síly a moudrosti od Pána Boha.

TEXT: 2. Timoteovi 3, 14 - 15 **Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen. Víš, od koho ses tomu naučil. Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení, a to vírou v Krista Ježíše.**

KÁZÁNÍ:

Milí bratři a sestry, nejenom jako rodiče či prarodiče, nýbrž i jako sbor následovníků Ježíše Krista, neseme odpovědnost za mladší generaci. Člověku často zůstává až rozum stát nad tím, co občas o dětech nebo mládeži čte, slyší, anebo sám zažívá. Jedni svalují vinu za špatnou východu dětí na školu, druzí na rodiče, kteří dnes se svými dětmi tráví méně času než dřív. Další vidí vinu ještě pořád v minulém režimu, a jiní lacině konstatují, že na vině je tato doba, krize společnosti, rodiny, vztahů, prostě krize všeho.

V čem to ale vězí doopravdy? Slyšeli jsme dnes o tom mladém Božím služebníkovi Timoteovi. Pavel o něm krásně pověděl: **Od dětství znáš svatá Písma...** Byla to snad Timoteova zásluha, že se s Božím slovem v dětství seznamoval? Byl to snad on, kdo o Boží věci projevil ve svém dětství zájem? Sotva.

To je úkol těch, kterým jsou děti svěřeny. Aby jim o Bohu vyprávěli. Aby jim četli a vyprávěli o Božích skutcích a hlavně, aby je rodiče učili, že Pán Bůh má zájem o každého člověka, tedy o mně i o tebe.

Tu je řeč o povinnosti nás křesťanů, kterou na sebe místo nás nikdo jiný vzít nemůže. Neplníme-li své poslání zodpovědně, nedivme se, že tento stav naší víry nepochybně úzce souvisí s úpadkem života víry v naší zemi, v našich rodinách.

Skutečná víra a poslušnost Božího Slova má v životě člověka své jasné důsledky. Věřit v Boha, to neznamená jenom si něco myslet a mít jen nějakou mlhavou představu o Bohu.

Věřit v Boha to znamená přijmout a vést určitý styl a způsob života, rozvíjet život v určitých jasných mezích, které jsou jednoduše svaté a nepřekročitelné.

Věřit, to také znamená dobře a řádně žít - poctivě a spravedlivě. Uvádá-li víra, pak uvádá i mravní náplň života. Obojí spolu úzce souvisí. Co jiného může člověka vést ke spořádanému životu, k ukázněnosti, střízlivosti, k zodpovědnému životu, než právě vědomí Boží autority? Totiž, že Bůh je tím, kdo náš život se všemi jeho projevy bezezbytku zná a jednou o nás bude rozhodovat?

A s takovouto vírou je potřebné začít hned, už v tom nejtútlejším věku, opravdu **od dětství**. To je úkolem především rodičů a rodiny. Z tohoto úkolu rodiče a rodinu nemůže nikdo vyvázat, nikdo a nic je nemůže nahradit. Ale nejde přitom jen o čas, který takové výchově rodiče věnují. Mnohem závažnější je to, že sami rodiče bývají k Božimu slovu skeptičtí nebo spíše lhostejní, neberou je vážně, pochybují o jeho výpovědích.

Může se pak někdo divit, že jejich děti žijí podle jejich příkladu? Ovšem platí to i naopak: V rodině, kde se s Bohem živě počítá, kde je autorita Božího Slova respektována, kde je Bůh ctěn, tam je to také zřejmé i na dětech. Znáť Boží slovo, znáť Bibli, to je něco jedinečného, vzácného a nenahraditelného, protože Písmo chce člověka provázet po celý jeho život - od kolébky až do věčnosti. Naši bratrství a evangeličtí předkové byli vlastně lidmi Bible, často jim, když museli utíkat ze své vlasti, ze všeho jejich majetku zbyla v ranci jako jediná právě tato kniha.

Na Timoteovi se nám ukazuje, co je pro víru v Boha už v dětství tak důležité. **Připomínám si tvou upřímnou víru, kterou měla už tvá babička Lóis a tvá matka Eunike...** Tady to máme, nad jeho kolébkou a dětstvím se skláněla věřící babička s věřící maminkou. Právě na jeho nejbližších se ukazuje, jak byly tyto ženy v procesu jeho výchovy důležité. Jejich životní příklad sehrál v Timoteově životě významnou roli. Obě přispěly k tomu, že tento mladý muž poznal Ježíše Krista a stal se Jeho následovníkem.

Ano, tento mladík poznal, že Písmo může **dát moudrost ke spasení**. Může se stát zdrojem inspirace, aby člověku nezáleželo jen na sobě samém. Nýbrž aby se naučil druhé milovat a s vděčností přijímat, co mu připravil a vydobyl Boží Syn Ježíš.

A právě k této moudrosti má být každý křesťan vyučován už od nejtútlejšího věku - také naši dnes pokřtění Vilém a Jakub, a také ty všechny ostatní pokřtěné děti. Běda každým rodičům, kteří se spokojují jen s moudrostí, kterou nabízí tento svět.

Každý člověk má jen dvě možnosti, mezi kterými může volit: Buď jít tímto životem s Bohem ke spasení, anebo jít tímto světem jen se svou moudrostí, se svým vlastním poznáním a s Bohem nepočítat... Nestačí ovšem dětem jen vštěpovat známost Božího Slova, je zapotřebí víry. A ta ani při vlastních dětech není jen v moci rodičů, té dává vyrůst v srdci člověka sám Pán Bůh.

Tu nestačí víra ledasjaká. Nějakou víru má přece každý. Rodiče často věří v nadání svých dětí, věří ve štěstí, které by mohlo jejich děti na cestě doprovázet, věří v zajištěné a pohodlné povolání, věří v to, čím mohou sami své děti pro život zaopatřit a zabezpečit, věří ve své odhady a předvídatost, věří v šikovnost a v umění vyznat se v životě. A pak tuto svou víru vštěpují také svým dětem. Ale v tom spasení není. Život věčný nám může zprostředkovat pouze víra, tedy důvěra v Ježíše Krista.

A podívejme se ještě na to, kam až to ten mladý Timoteus s Kristem dotáhl. Bylo to opravdu riskantní vydat se Kristu a za Kristem. Okolní svět měl Boží Slovo a jeho následovníky v nenávisti, na víru odpovídal protivenstvím a šikanováním.

Ale Timoteus se stal velkým a nezapomenutelným člověkem, který sám vešel do Písem, protože se spolehl na svého Pána a přes všechno protivenství a úklady nepřátel zůstal Bohu věrný.

A tak, bratři a sestry, myslíme na naše děti, na naši mládež především v tomto směru. Nepolevujme ve víře, naopak. Stavme své děti i mladé na pevný základ Kristova Slova. Tak budou naše děti jiné a jednou, jako rodiče, budou ušetřeni nejtěžších bolestí a zklamání.

Z našich dětí doma i ve sboru by měli vyrůstat takoví Timoteové - Bohu milí a Bohu ke cti, tak, aby o každém mohlo být pravdivě řečeno: **Od dětství znáš svatá Písma, která ti mohou dát moudrost ke spasení a to vírou v Krista Ježíše.**

MODLITBA PO KÁZÁNÍ:

Hospodine, náš Pane a Bože! Prosíme, odpusť nám, když svým přístupem k Tobě a Tvému slovu dáváme negativní příklad svým potomkům či lidem v našem okolí. Děkujeme, že ses nám dal poznat, že můžeme být Tví navzdory tolika věcem a silám, které si na nás činí nárok. Děkujeme, že patříme Tobě a není moci, která by nás od Tebe mohla oddělit, pokud my sami nebudeme chtít. Amen